



Renate Dorrestein

MET HET GETRAINDE OOG VAN DE EKSTER ONTWAARDE IK EEN GOUDEN RING. IK AARZELDE GEEN MOMENT

GEVONDEN VOORWERP | “Rechttop lopen!” zeggen mijn vriendinnen vaak. Maar omdat ik laatst op mijn dagelijkse wandeling toch – zoals gewoonlijk – naar mijn voeten liep te turen, zag ik op de stoep iets glinsteren. Met het getrainde oog van de ekster ontwaarde ik een gouden ring. Ik aarzelde geen moment, raapte hem op en schoof hem aan mijn vinger. Hij paste me zoals het glazen muiltje Assepoester had gepast. Hij stond prachtig. Met de handen in de zakken marcheerde ik er razendsnel vandoor. Had ik even geluk. Precies het soort ring dat ik graag draag. En wat zou hij wel niet waard zijn? Helaas begon mijn geweten al binnen zes minuten te knagen. Als ik zelf een sieraad zou verliezen, zou ik hopen op een eerlijke vinder, fluisterde de engel die op mijn ene schouder zat. De duivel op mijn andere schouder siste dat iemand die ring vast tijdens een vreselijke ruzie opzettelijk van haar vinger had getrokken en hem woedend op de grond had gesmeten. Zo bekeken kon ik hem best houden. Alleen was het juweel in dat geval misschien beladen met negatieve energie die op mij kon overslaan. Uit zelfbehoud moest ik er toch maar vanaf. In de buurt aanbellen om

navraag? Maar de vindplaats was op spuugafstand van een geliefde hondenuitlaatplek: letterlijk iederéén uit de hele regio kon het ding daar hebben verloren. Aangifte doen bij de politie, dus. Eenmaal thuis zag ik op internet dat dat al jaren niet meer kan, gevonden voorwerpen bij de politie aangeven. De politie heeft wel wat beters te doen dan sloddervossen assisteren die niet op hun bullen letten. Wel vond ik een landelijke site waarop je verloren/gevonden kon aanmelden. Gewetensvol vulde ik een formulier in. Meteen kwam er een bericht terug dat mijn woonplaats zich buiten het dekkingsgebied van de site bevond. Het kost soms veel tijd en moeite om een nobel mens te zijn, maar op de site van mijn eigen gemeente zag ik gelukkig een verloren/gevonden-lijst staan. Opnieuw vulde ik een formulier in en ging toen over tot de orde van de dag. Na een paar weken checkte ik die lijst nog eens en zag toen pas dat die sinds september 2014 niet meer was bijgewerkt. Ik belde de gemeente en vroeg hoe de rechtmatige eigenares ooit met haar ring herenigd kon worden als het mij niet lukte die ergens te registreren. “Dan moet ze zelf maar hierheen bellen,” zei de gemeente. Eerlijk zijn loont niet meer, mensen. Met je gouden hart kun je geen kant meer op. Al verdien je er natuurlijk wel een stoel in de hemel mee.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen. In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant.